

rentefrie, og hvis Theatret skulde vedligeholde denne Gjæld, fik det jo fremdeles en større Udgift, end der fra først af har været paaregnet. Jeg maa i det Hele gjøre det høie Thing opmærksom paa, at dette første Aar, hvor man er kommen ind i en ny Theaterbygning, er et Prøveaar, og at det er aldeles umuligt endnu med Bestemthed at sige, hvorledes Udsaldet af Saisonen vil blive. Det beror paa mange Tilfældigheder. Theatret har haadt at kæmpe med store Vanskeligheder og ikke mindst ved Sygdomsforfald blandt Personalet. Der kan indtræde et eller andet Tilfælde, der kan berøve Theatret en stor Indtægt i den Tid, der er tilbage af Saisonen, og der er derfor ikke nogen bestemt Mulighed for at sige, hvorledes Theatersaaret sluttelig vil ende. Dertil kommer endnu, at der er forskjellige Udgifter, som ganske sikkert ville forestaa ved Efterhynet af Bygningen som ved enhver ny Bygning i det Hele og ikke mindst ved det fgl. Theater, der er opført i en saadan Hast og fuldført saa hurtigt, at jeg tør sige, at ikke nogen anden Theaterbygning i Europa er bleven færdig i en saa kort Tid, eller i saa kort Tid er bleven tagen i Brug. Jeg maa derfor henstille til det høie Thing, at det ikke vil formindste det Tilskud, jeg har haadt den Ære at foreslaa, og jeg maa paa samme Tid fremhæve, at jeg paa ingen Maade tør paatage mig at sige, at naar Theatersaaret er ude, der saa ikke skulde være Uoverbalance eller i ethvert Fald tilstrækkelige Midler tilstede til at dække den Udgift, som forestaar Theatret i de paafølgende Maanedere. De Herrer ville se, at der egentlig først ved den næste Finantslovs Behandling, kan være Tale om at opstille et Budget for det fgl. Theater, som med nogenlunde Himmelhøjhed og Sandsynlighed kan være gjældende for den kommende Tid; men jeg nærer samtidig det Haab, efter som Forholdene have stillet sig i Vinter, at Theatrets Fremtid lidt efter lidt vil kunne bedres og Theatret opretholdes; der skal idetmindste blive gjort Alt, hvad der er muligt, for at bringe Theatret mere og mere fremad, saa det tillige kan bringe forøgede Indtægter. Naar inidertid det ærede Udvalg i sin Betænkning har henstillet til Theatersbestyrelsen, at man maatte være betænkt paa at forhøje Priserne i det kongelige Theater, da tør jeg maasse gjentage, hvad jeg allerede har udviklet for det ærede Udvalg, at derom vil der desværre ikke kunne være Tale. Jeg skal ikke alene henholde mig til, at Abonnementet af Logerne, som iaar har været saa overordentlig heldigt, muligvis ikke vil vise sig slet saa heldigt til næste Aar, da Interessen for det nye Theater ikke er saa friis, som den naturlig maa være lige ved Theatrets Nabning, og dernæst med Hensyn til Betalingen af Pladserne i Theatret, da har vist en stor Del af de Herrer, her ere tilstede, personlig overbevist sig om, at de Pladser, som gjerne ere tomme eller meget svagt besatte i Theatret, netop ere de, som ere ansatte høiest, nemlig Balkonlogen og første

Parquet. Der er allerede indkommet indtrængende Anmodninger til Theaterbestyrelsen om at nedsætte Prisen paa disse Pladser, da Folk i høi Grad trykke sig ved at betale de efter vore Forhold betydelige Beløb, som for Diebliffet kræves. Jeg vil dermed ikke sige, at disse Beløb ere for høie i Forhold til Udblandet; men man har nu engang her i Landet vænnet sig til ikke at betale Udgangen til det kongelige Theater altfor dyrt. Og med Hensyn til en eventuel Forhøielse af de øvrige Pladser i Theatret, da vil vistnok det høie Thing være enig med mig i, at det vilde være meget uheldigt at gjøre det. Det viser sig nemlig — og jeg tror, det er meget glædeligt —, at det netop er disse Pladser i Theatret, som først ere udsolgte, Galleriet, de øverste Etager og Parterret, og det er en Følge af, at man der har holdt saa moderate Priser som vel muligt. Jeg tror ikke, det vil være ønskelig at foretage nogen Forandring deri, da det maa være Hensigten med et Statstheater at søge at flette de mindre Bemlede saa let en Udgang til at deltage i denne Nydelse som vel muligt. Jeg maa derfor gjentagende henstille til det høie Thing, at det ikke vil afforte det Tilskud til Theatret, som jeg har tilladt mig at foreslaa, og jeg maa paa samme Tid henstille til det ikke at lade en saadan Gjæld hvile paa Theatret, at dets Fremtid, dets pekuniære Status derved vil blive altfor usikker og lammet; jeg gjør det tillige i Administrationens Interesse, idet jeg kan forstikke de Herrer, at Styrelsen af det kongelige Theater virkelig ikke er Noget, som er misundelsesværdigt. — Med Hensyn fremdeles til Alderdomsforsørgelsen har det glædet mig at høre, at det ærede Udvalg i det Hele er gaaet ind paa Sagen. Med Hensyn til den Fordring, der er bleven opstillet, at man ikke skulde lade Staten garantere denne Alderdomsforsørgelseskasse, da har jeg konfereret med de mest Sagkyndige, vi have her, og de have erklæret, at denne Kasse er saa vel funderet som nogen hos os, maasse næsten bedre, idet den er baseret paa saadanne Grundfætninger, at der skulde indtræffe ganske overordentlige Tilfælde, naar der skulde være Tale om, at den ikke skulde kunne holde sig, og navnlig gjælder dette da med Hensyn til den ene Del af Kassen, idet den grunder sig paa Indskud af Lønningerne, som ligefrem blive førte til Konto hos hver Hæer, og som de Paagjældende ved deres Ufgang faae godtgjorte enten ved en Livrente eller eventuelt ved Udbetaling af Kapitalen selv. Saaledes er altsaa den halve Del af Kassen fuldstændig sikker, og den anden Del er ligesaa sikker ved det Tilskud fra Theatret, som er foreslaaet, naar ikke overordentlige Omstændigheder, saasom Theatrets Lukning i længere Tid, skulde indtræffe. Der har heller ikke været givet Theaterpersonalet noget Løfte om, at Kassen skulde være bestemt garanteret af Staten. De have Alle ved Theatret ønsket denne Kasse fremfor den, der tidligere har